

Miroslav Žamboch

ARMÁDY NESMRTELNÝCH

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

4
ARMÁDY
NESMRTELNÝCH

Jiří W. Procházka & Miroslav Žamboch

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Jiří W. Procházka & Miroslav Žamboch, 2006
Cover Art © Jan Doležálek, 2006
Design © Karel Kadlec, 2006
Edition © 2006
All rights are reserved

ISBN 80-7254-748-X

ROZRUCH NA CÍSAŘSKÉM DVOŘE

Rudolfa II. obklopily plameny. Panovník zkrřížil paže v marném obranném gestu, ale to ještě neměl být konec. To byl jen počátek běsů, jež vtrhly do korunovačního sálu. Vladař sice věděl, že zuřící oheň je pouze světelné divadlo, ale vypadalo nad očekávání reálně. Zaúpěl a schouil se na trůnu jako zbitý pes v boudě. Komoří Lang z Langenfelsu kradmo pohlédl na rabbiho Löwa. Ten stál v nachově pableskující kouli. Podlouhlou tvář mu zčásti lemoval stříbrný plnovous, dole stočený do dvou copánků. Oči měl zavřené.

Rabbi Jehuda Löw ben Bezalel nepatřil k oněm desítkám pokoutných šarlatánů, léčitelů či samozvaných černokněžníků, kteří se snažili uchytit na výplatní listině císařského dvora. Rabbi Löw byl opravdový a největší čaroděj, jaký kdy žil v tomto světě.

„Rabbi, Jeho Veličenstvo by si zřejmě rádo dopřálo oddech,“ poznamenal komoří. Mág kývl a zvolna skláněl paže. Záře plamenů pohasínala, povědomá opona se stahovala. Rudolf II. sledoval doutnající trosky výstavného souměstí, ožehnuté řady cypřišů a tují, rozbořené chrámy a trosky domů. Po chvíli se vzpamatoval, podrbal se ve vousech a zamyšleně pronesl:

„Takhle tedy skončila Sodoma a Gomora. Alespoň v tom, jak říkáš, paralelním světě. Ale tak může skončit i náš svět, není-liž pravda?“

Rabbi Löw přikývl:

„Ano, Vaše Veličenstvo. Tak to popisují pergameny, z nichž dokáží přenášet obrazy v nich skryté.“

Vystoupil z pohasínající purpurové koule. Hladce prolnul jejím povrchem a obrátil se k ní. Pohybem rozevřené dlaně ji smřtil do velikosti věštecké koule. Opalizující křišťál k němu doplul prostorem a nechal se skrýt v záhybech dlouhého pláště. Rabbi přistoupil k císaři a v ruce se mu náhle zjevil svitek pergamenu. Podal jej zkoprnělému panovníkovi. Ten jej rozvinul, ale spatřil pro něj zcela nesrozumitelné hebrejské písmo.

„Z těchto znaků dokážeš vyvolávat do vzduchu pohyblivé obrazy?“

„Vím, zní to pošetile,“ pousmál se mág. „Ale jest to tak. Pergamen byl upravený dávnými alchymistickými postupy a od té doby působí coby zdroj

opticky provázaných obrázků. Je to vlastně obdoba knihy; ta v sobě též dokáže uchovat jak písmo, tak ilustrace.“

„Jak to vysvětluješ, zní to jednoduše,“ zasmál se císař možná až příliš křečovitě. Nicméně to byl signál pro dvorní elitu a přístojící služebnictvo. Všichni se začali usmívat a tiše si sdělovat, jaká že je to císař hlava otevřená. Nakláněli se k sobě a rozkládali rukama. Dámy se ovívaly vějíři a každý švitořil a pitvořil se tak, jak to etiketa pro podobné chvíle předepisuje. Císař pozvedl paži a dvořanstvo zmlklo jako ptáci před bouří.

„Stačí nám tedy uchovat přítomné děje na takovéto pergameny,“ pokračoval, „a přenecháme budoucím generacím vše, čeho jsme v této zemi dosáhli. Aby si naši potomci cenili znalostí a práce svých předků.“

„A zejména vás samotného, Vaše Veličenstvo,“ podotkl Lang a lehce se uklonil.

„Sám bych to neřekl lépe, věrný Langu,“ pousmál se monarcha, ale obrátil se zase k Löwovi. „Ctihodný rabbi, pěkné představení jsi nám přichystal, poutavé, děsivé. Ale zaslechl jsem, že máš v rukávu ještě další zázraky.“

„Nevím, co přesně máte na mysli, Veličenstvo,“ rabbi zkoumavě pohlédl na Rudolfa.

„Myslím tvého sluhu, hliněného Golema,“ řekl vladař a povstal. Rozpažil ruce a oslovil přítomné: „Nu, řekněte sami, nechtěli byste spatřit tu mysteriózní figuru?“

„Ó, ano, Vaše Veličenstvo,“ zašumělo sálem.

„Neslyšel jsem,“ pohlédl Rudolf II. šibalsky na rabína. „Možná ani veliký rabbi nezaslechl zřetelný souhlas s mým nápadem.“

„Ano! Golema! My chceme Golema!“ začali skandovat dvořané.

Lang je dirigoval do rytmu hůlkou a panovník spokojeně poklepával střídavě podpatkem a špičkou boty do podesty trůnu.

„Golema! Golema!“ srovnali dvořané konečně rytmus.

„Povězte sám, rabbi, vy byste měl srdce odolat tak vroucímu přání?“ řekl Rudolf a rázem umlčel organizované nadšení.

„Vaše Veličenstvo, svého sluhu jsem nechal doma a...“

„Ale přece od doby, co lidstvo vynalezlo kočáry a sestavilo koňská spřežení, není problém kohokoli a odkudkoli dovézt.“

„S dovolením, pane – Golem přijde sám. Potřebuji jej však oživit.“

„Brání tomu něco? Špatné postavení hvězd nebo snad mé nedobré zažívání?“

„Golem není zvyklý na tak početné obecenstvo, pane.“

„Dobře. Sloužící odejdou a příslušníci dvora se skryjí za sloupy nebo do přilehlých komnat. Bude to tak vyhovovat mystickému sluhovi?“

Rabbi Löw mírně kývl. Nechtěl císaři oponovat, již tak byl rád, že dokázal u panovníka vzbudit zájem o staré Židovské město a zejména o jeho obyvatele.

„Takže za hodinu můžeme pokračovat, rabbi?“

„Jak si přejete,“ uklonil se mág a odkráčel středem sálu. Venku čekal zapražený kočár s císařským erbem. Čaroděj nasedl a z okna ještě jednou pohlédl k večerní obloze.

Z temných mračen se poprvé zablýsklo.

Císař Rudolf II. byl svérázný vladař. Po Evropě byl proslulý jako zanícený mecenáš a sběratel umění. Byl to stoupenec i takových oborů, jakými byla třeba alchymie, astrologie či magie. Těžko ho jeho komoří přesvědčovali, že přijímání vyslanců, vyřizování diplomatických depeší nebo soudních sporů je důležitější než sběratelská vášeň. Sám Rudolf se nikterak netajil tím, že vladařské úkoly vykonává jen jako nutné zlo, jež ho neustále odvádí od záležitostí mnohem poutavějších. Císař nacházel čím dál větší zalíbení v uzavřeném, až obskurním světě, který si kolem dvora během let vytvořil. Musel by však zaplnit tři Zlaté uličky, aby vyrovnal znalosti a magické umění jediného židovského rabína.

Od vchodových dveří zazněl trojitý úder obřadní holí o dubovou podložku. Císař si utřel ubrouskem ústa a vrátil na alpakovou mísu štavnatý kousek kýty. Opláchl si prsty v keramickém umyvadle, otřel se o nabídnutou bílou osušku a kráčel zpět k trůnu. Ještě dožvýkával kousek masa, když se ode dveří ozvalo:

„Rabbi Jehuda Löw ben Bezalel a jeho...“ ceremoniář suše polkl. „Jeho doprovod.“

Za rabínem do Vladislavského sálu vkrácel obr.

Rudolf II. se málem zakuckal. Měl jakési povědomí o hliněném sluhovi, ale vždy si jej představoval jakožto poněkud přerostlou marionetu kočov-

ných komediantů. To, co právě spatřil, podstatně změnilo jeho představy o „služebníkoví“.

Za židovským stařešinou kráčel takřka třímetrový kolos. Navzdory rozšířenému tvrzení, že byl stvořen z hlíny, vypadal mocněji než rytíř v plné zbroji. Na těle měl přibité ocelové pláty. Lokte a kolena mu kryla kroužková zbroj. Na hlavě měl pokrývku z kroužků oceli a ve tváři strnulý výraz sochy antického imperátora.

„Vaše Veličenstvo, toto jest Golem,“ pronesl rabbi Löw. „Stvořil jsem jej k těžké robotě, abych lidem uvolnil ruce i čas k věcem, k nimž jsou spíše vhodní. Tedy ku bádání, k drobné rukodělné práci či k objevování tajemství hmoty neb ducha. Golem a jemu podobná stvoření mohou odejmut z lidského rámě většinu nejsprostší a nejtěžší práce.“

Císař pozoroval neživého sluhu s vytržením, ale náhle mu do zorného pole vstoupil polní maršálek Basta. Rudolf II. v pozadí zahlédl komořího Langa, který nenápadnými gesty vybízel důstojníka k větší aktivitě. Maršálek si promnul hustý, ne právě pěstěný knír a předstoupil před panovníka.

„Vaše Veličenstvo!“ srazil paty, až to zazvonilo. „Dovoluji si doplnit myšlenku zde přítomného, a totiž to, že Golem a další jemu podobní homunkulové najdou nejlepší uplatnění zejména na poli válečném!“

Rudolf II. vlídným, ale rázným pokynem paže zklidnil rozvášněného důstojníka a odklidil jej ze schodů pod císařským trůnem.

„Na tom něco je,“ řekl zamyšleně a zvedl se. Obešel hliněného obra a zastavil se před ním. Zaklonil hlavu a hleděl mu do neživé tváře.

„Dal sis záležet, rabbi,“ pronesl tiše. „S tímto vzezřením Golem opravdu přináležejí více do lýtých bitev než ku tahání důlních vozíků.“

Pověstmi opředený umělý člověk měl ostře řezanou tvář. Oči byly úzké a žhavé, připomínaly útroby kovářské výhně. Pod trojúhelníkovitým nosem bez dírek se rýsovaly sevřené rty, tak pevně sevřené, že nebylo možné odhadnout, zda se někdy pootevřely; a co z nich v tom případě vyšlo – zda výdech nebo slovo. Na jeho tváři nebyl vidět ani náznak emoce. Golem při vstupu do rozlehlého gotického sálu bedlivě mapoval rozměrný prostor; každý kout, každý možný úkryt. Pán ho odjakživa učil obezřetnosti.

„Goleme,“ říkával mu, „lidé tě všude nepřijmou coby oporu, jako ulehčení práce. Někteří tě budou nenávidět, jiní tě budou chtít rozbít.“ To mu vštěpoval moudrý a laskavý rabbi Jehuda Löw ben Bezalel. „Někteří si budou přát, abys

v jejich jménu ničil, zabíjel... Ale k tomu jsi nebyl stvořen, Goleme! Můžeš se jen bránit! Toliko a pouze bránit! Pamatuj, Goleme – to jest první zákon tvé existence!“

„Rabíne, nastal čas, aby umělý sluha předvedl něco ze své dovednosti,“ otočil se vladař na mága.

„Jistě, Vaše Veličenstvo,“ odvětil rabín a pohledem bleskl po maršálkovi a komořím. „Golem utáhne kočár plný cestujících, v bezvětrí dokáže pohnout lopatkami větrného mlýna, projde požáříštěm a odklidí hořící zbytky stromů či krovů a dovede vzdorovat i jiným pohromám, třeba když...“

„Třeba když jde o ohrožení lidských životů?“ vpadl mu do řeči komoří Lang.

Císař se na něj obrátil: „Co má zase tohle znamenat, Langu?“

Komoří se usmál, lehce se uklonil a pak pokrčil rameny, až mu zašustily šaty. Ukázal kostnatým ukazovákem na maršálka. Basta se potutelně usmíval. Šedivá vousiska mu trčela z tváře jako kryse a oči měl pichlavější než plod lopuchu. Jakmile si všiml – ostatně, čekal na to celou tu dobu – že na něm vladař spočinul zrakem, napřímil se a vykřikl:

„Mým prvním a posledním úkolem je zajistit bezpečnost Jeho Veličenstva!“

„Ale jistě, jistě,“ zabručel Rudolf. „V tom vám přece nikdo nebrání.“

„Proto je nutné znát bojové schopnosti tohoto homunkula!“

Rabín na to jen mlčky zavrtěl hlavou.

„Co tomu říkáš, rabbi?“ zeptal se panovník.

„Golem samozřejmě ovládá i běžné zbraně. Jsou to vlastně také jen nástroje,“ odkašlal si mág. „Ale dosud neměl příležitost využít této zručnosti.“

„Takže to nyní můžeme vyzkoušet, ne?“

„Jak si Vaše Veličenstvo přeje,“ povzdchl rabín.

Císař pokynul rukou a opět se usadil na trůn. Polní maršálek spokojeně krácel do středu sálu. Tasil kord a vydal několik rázných rozkazů. Po chvilce zaduněl prostorem dupot desítek nohou. Jednotka osobní císařské stráže, přes sto pěších trabantů, nastoupila před řadami pilířů mezi vysokými okny. Sešli se zde jak příslušníci běžných patrol a čestných hlídek, tak i trabanti, kteří sloužili mimo jiné třeba jen jako poslové a plnili další specifické úlohy na císařském dvoře.

Vojáci byli ze sošného protivníka poněkud vyvedeni z míry.

ROZRUCH NA CÍSAŘSKÉM DVOŘE

„Prvních osm mužů, útok!“ nenechal jim maršálek Basta možnost vzpamatovat se a mávl důstojnickým kordem. „Halapartny, kordy!“ Čtyři vojáci vyrazili se skloněnými halapartnami, za nimi další s tasenými kordy. Golem stál nehybně a očima mu občas projela jiná intenzita žáru. Měl protivníky zaznamenané v křemenné paměti a rozhodoval se, jaký stupeň sebeobranu použít. Pootočil ohromnou hlavu k rabínovi. Ten mu ukázal tři vztyčené prsty.

„Co mu to naznačuješ, rabbi?“ zašeptal vladař napjatě.

„Že může použít aktivní obranu, třetí stupeň. Nesmí dojít k vážnému zranění či smrti.“

„Kolik stupňů máte s Golemem dohodnutých?“

„Šest.“

„To je dost. A co je to třeba pátý stupeň?“

„V nasazení páté síly by Golem dokázal prorazit pilíř Karlova mostu.“

„Chlapík, ten tvůj Golem,“ podotkl císař poněkud strnule. „Doufám, že ho máš pod kontrolou. Nerad bych na Staré Město jezdil přívozem.“

„Nebojte, Veličenstvo. Je v moci šému a ten ovládám pouze já. Bez šému je Golem bezcenný; hliněná figura pobitá pancéřovými pláty.“

„Kde ho máš, ten zázračný šém?“

„Na bezpečném místě,“ poznamenal rabbi Löw. „V Golemově hlavě.“

Venku se zablýsklo. Celá síň se na okamžik rozsvítila oslnivě fialovým jasem. Rabbi znepokojeně vzhlédl k velkým oknům.

Golem jediným pohybem přerazil dvě halapartny, třetí uchopil i s vojákem na konci a mávl jím. Voják se držel sice pevně, ale pak už to nevydržel a vletl do protější nastoupené řady. Mezitím se k obrněnci dostali šermíři a sem tam se jim podařilo obra zasáhnout. Byly to rány, po jakých by člověku odpadla uťatá paže nebo hlava, ale Golem je nevnímal. Neměl v sobě zabudované snímáče bolesti, k čemu také... Obr uchopil nejbližšího gardistu za paži a mrštil jím do útočících. Poslední z halapartníků bodl Golema takovou silou, až o něj zlomil ratiště. Než stačil udiveně pohlédnout na pahýl zbraně, také následoval vzdušnou cestou své předchůdce.

„Do útoku!“ řval Basta a nadšeně mával kordem. V duchu se viděl velitelem pluku hliněných bojovníků, učiněné armády nesmrtných. Ze shluku vojáků, kteří se sesypali na železem pobitého protivníka, jeden za druhým vylétali se skřekem vzhůru, k bohatě zdobenému stropu, a s hekáním dopadali

na kamennou dlažbu. Postupně přibývalo ležících a skučících postav poháze-
ných po sále – a ubývalo útočníků. Rabbi Löw na to hleděl s určitým znepo-
kojením. Nerad viděl Golema v téhle situaci, ale na druhou stranu, je to další
zkouška jeho schopností...

Císař vše pozoroval s dětinským zaujetím. Obecenstvo skryté za sloupy se
bavilo. Kdy jindy mělo možnost sledovat nafoukané členy císařovy osobní gar-
dy, jak poletují sálem s ledabylou lehkostí zpěvného ptactva. Jen ten zpěv jim
moc nešel... Dvořané se roztleskali a Golem se mezi dalším odhozením útoč-
níků lehce poklonil. To vyvolalo jásot. Zdálo se, že o hrdinovi dnešního večera
bylo rozhodnuto. Hliněný, brněním pobitý kolos si získal srdce publika a stejně
tak i srdce císařovo. Monarcha povstal z trůnu a přistoupil k rabínovi:

„To stačilo, rabbi. Nech mi ještě pár vojáků, aby mohli střežit mé komnaty,“
pousmál se vladař. „Tvé dílo jest obdivuhodné.“

„Děkuji mnohokrát, Vaše Veličenstvo.“

„Prozrad' mi ale, proč nevyužiješ tuto sílu z hlediska vojenského? Já sám
bych si u tebe objednal tři takové zdatné chlapíky, a to uvažuji jen o privátní
stráži. Nemluvě o jejich zapojení do vojenských operací. Tví Golemové by se
stali chloubou každé armády.“

„Toho se právě obávám, pane.“

„Ale no tak! Sám přece tvrdíš, že jejich ovládní trímáš pevně v rukou, ne?
Ten – šém, jsi říkal? – šém přece dokážeš stvořit jen ty, není-liž pravda?“

Rabbi kývl na souhlas: „Ano. V našem světě nemůže existovat druhý takový
šém.“

„V tom případě nevidím problém,“ zasmál se Rudolf povzbudivě. „Nám pře-
ce do jiných světů nic není,“ dodal s pohledem upřeným na rabína. „Ten náš
nám bohatě stačí. Nebo si ho snad musíme nějak zvlášť zasloužit?“

Panovníka přehlušilo ostré zahřmění. Blesk musel zasáhnout některý z praž-
ských paláců, tak blízko to bylo. Mág se zakabonil a pátravě se rozhlédl. Venku
se rozzuřila nečekaná bouře. Atmosférické výboje křížovaly oblohou jako opilí
vozkové Koňským trhem.

„Přesně tak, pane,“ řekl tiše. „Náš svět si musíme zasloužit.“

Císař na něj tázavě pohlédl. Ale to také bylo poslední, co ještě v klidu udělal.

Truuuasssk! Do Vladislavského sálu v třeskotu rozbitých oken vpadly čer-
né stíny. S nimi vstoupila do prostor Pražského hradu smrt. Brutální, surová
smrt.

PURPUROVÁ ZÁŘE NAD PRAHOU

Do koronovačního sálu vtrhlo snad hejno obřích netopýrů. Dvorní suita a naříkající členové palácové gardy ztichli. Jen jeden člověk nebyl vyděšený, vlastně – člověk a jeho výtvar. Rabbi pohlédl na sluhu a mrknul na něj. Zvedl ruku a ukázal všech pět prstů. Golem kývl hlavou.

Bleskurychlí útočníci poletovali nad hlavami lidí nebo přebíhali po stěnách rychleji než pavouci sekáči. Sráželi nebohé dvořany a trabanty jenom tehdy, když jim stáli v cestě za jejich cílem, za rabínem a jeho sluhou. První tři útočníci se snesli na Golema z jednoho z obrovských lustrů. Na brnění homunkula zajiskřilo ostří katan. Dalších pět bojovníků se na něj vyřítilo zpoza kamenných pilířů. Za nimi zůstávaly pouze mrtvolky a krev. Ke zkoprnělému maršálkovi se dokutálela hlava s vytřeštěnýma očima; patřila dvornímu šaškovi. Jeho poslední vtíp se opravdu povedl. Basta sledoval klikatou červenou stopu, odkud se šaškova kotrba přikutálela. Na konci cestičky se s určitou dávkou brutální komiky potácel bezhlavý trup – pokud by šlo o cirkusácké představení, všichni by jistě zmírali smíchy. Nyní také všichni umírali, jenže smíchy to zrovna nebylo. Černé komando zakrátko obsadilo Vladislavský sál. Sedm z nich rabbi Löwa sevřelo v kleštích. Mlčeli.

„Aby vás čert spral,“ zašeptal čaroděj a máchl paží. V pěsti svíral pokřivenou dubovou hůl, o níž se vděčně opíral nejen při chůzi po starých zámeckých schodech. Hůl se během mávnutí proměnila ve žluté zářící svazek světla.

Námezdní bojovníci před průnikem do císařského paláce dobře věděli, že půjde do tuhého. Ale že půjde až tak moc do tuhého, to jim došlo až nyní.

Nejvyšší válečník s očima jiskřícíma adrenalinem se objevil před bělovlasým starcem jako první. Hrozivě zakřičel, pak udiveně zakňoural... a pohlédl si na hrud'. Ránu světelným mečem ani necítil. Pozoroval jen, jak mu krev prosakuje skrze porušenou látku. Pak už neviděl nic. Vrchní polovina těla se mu svezla po šikmé hraně a s tupým žuchnutím dopadla na podlahu vykládanou italským mramorem, teprve potom se rozpůlenému bojovníkovi podlomila kolena. Zbytek těla se poskládal na podlahu ve tvaru krvavého origami.

Podobně dopadli další útočníci, kteří se rozhodli zlikvidovat bělovlaseho starce; s tím rozdílem, že jim rány dělily trupy pod odlišnými úhly. Jednou se válečník rozpůlil na dva hubenější, života již neschopné kusy, následující se podívil, co ho to zasvědilo na krku, než mu odpadla hlava. Po dlažbě sálu i po schodišti stékaly proudy krve. Všude se povalovaly a pocukávaly zbytky těl. Rudolf II. se skrýval za trůnem a pozoroval další představení. Tento kus, jak pochopil, nebyl světelné divadlo ani vojenské manévry.

Rabbi si prosekával cestu řadami nepřátel, jako by si klestil cestu hustým mlázím. Blížil se ke Golemovi. Hliněný kolos měl také práce víc než dost. Nejdříve rozdrtil o sloup nejdotíravější agresory, dalšímu rozdubl hrudník, až mu z něj vylétlo srdce, a jakémusi nepozornému šermíři vytrhl ruce i se zbraněmi z těla. Katana se odrazila od obrova předloktí a dopadla na zem stále svírána utrženou rukou... Protivníci se rojili jako vztekli, zkvašeným medem opilí sršni. Rozbitými okny jich sem vnikl další roj.

„Goleme!“ zvolal rabbi, když spatřil následující útočnou vlnu. „Třetí zákon! Znič se!“

Golem ho uslyšel. Právě umlátí dva válečníky o sebe, až jim lebky duněly a praskaly více než keramické nádoby z Koňského trhu. Kývl obrovskou hlavou s rudě zářícím šémem, ještě jednou zhadrovatělými postavami vymetl okolí a pak je zahodil.

Ve žhavých zřítelnicích se mu zjevil stín zármutku. Dobrý sluha, věrný homunkulus – v budoucnu nazvaný robot – zaslzel. Byly to kovové slzy a kutálely se mu po tváři jako roztavené olovo. Golemovi se líbilo v lidském světě. Svěsil paže pobité kovovými pláty – a znehybněl. Stala se z něj keramická skulptura kombinovaná s ocelí, mistrovské dílo dosud nepojmenovaného uměleckého směru. Hlava mu rudla rychleji než zapadající slunce. Obr umíral jako hvězda. Rabbi se bránil dotírajícím útočníkům a v duchu počítal: „Pět, čtyři, tři, dva...“

Zlikvidoval nejsnaživější černooděnce a padl na zem v očekávání exploze.

A nic. Udiveně pozvedl hlavu.

Golem stál na místě, nehýbal se – a na čele měl drolicí se ránu.

„Šém,“ vydechl rabbi Löw. Rozhlédl se. Černí bojovníci zmizeli, jako když mávne modrým petrklíčem. Byl slyšet jen šelest povlávajících závěsů. Rabbi pohlédl vzhůru. Na pozadí gotické klenby zahlédl stín, jenž se mihl rozbitým mozaikovým oknem.